

MÓN

Buscar un final feliç

Tercer i últim lliurament de la història d'Ahmed i Alin. Tenien 10 i 11 anys quan els seus pares van morir a Alep. Van fugir a Turquia, on ara es guanyen la vida: Ahmed recollint ferralla i Alin treballant en un taller de confecció. El seu somni és escapar-se, però no saben com fer-ho.

Claas Relotius
© Der Spiegel

L'únic alemany que Ahmed es pensa que coneix és Arjen Robben. Evidentment, aquell futbolista calb és holandès, però per a Ahmed la pell clara és l'equivalent de ser alemany. A Alep, diu, de vegades mirava els partits del Bayern Munic per la tele en un saló de te del seu carrer. L'equip de la samarreta vermella sempre guanyava i l'home sense cabells, diu Ahmed, sempre marcava. D'aleshores ençà, Ahmed ha cregut que Alemanya és "un bon país". Tots els seus amics pensen el mateix, tots els altres vuit nens que viuen al turó. Però cap d'ells no sap com arribar a Alemanya. I fa unes setmanes, quan Merkel –una reina, als ulls de la mainada, que volien que els ajudés– va visitar el camp, no gaire lluny d'allà, va marxar poc després d'haver-hi arribat.

Ahmed i Alin no saben res de les quotes de refugiats. No saben res sobre Turquia, sobre un president que es diu

Erdogan ni sobre un acord amb la Unió Europea. L'únic que saben és que no poden tornar a Síria perquè és massa perillós i que no poden continuar el camí cap a un altre país perquè els altres països no els volen.

En la imaginació d'Alin, Europa és un país petit envoltat de mar "en algun lloc del nord". I en els seus somnis, Merkel no és una matrona en vestit pantaló, sinó una dona jove amb túnica blanca, la pell suau i sedosa i els cabells llargs i daurats. No ha vist mai cap foto de la cancellera alemanya, però algunes de les nenes amb qui cus li han dit que tots els alemanys són "rics i guapos". Alin no es pregunta com pot ser que tots els alemanys siguin rics i guapos, mentre que ella, essent una nena, es veu forçada a treballar en un soterrani sense finestres. Simplement s'imagina que a Alemanya ja hi deu haver prou criatures.

Alin és a la fàbrica de Mersin cosint petits cocodrils sobre polos blancs. Lacoste, Adidas, Puma, Nike: cus de pressa els logotips damunt de pantalons de xandall i samarretes, productes falsifi-

cats que es porten de Mersin a Istanbul i d'allà a Bulgària i finalment a Alemanya. Si més no això és el que diu Nasser, un home amb les dents en mal estat i una samarreta xopa de suor. Té 34 anys i és de Síria, igual que els nens que treballen per a ell. Va arribar aquí fa quatre anys procedent d'Alep, on treballava de sastre. Després de marxar, va vendre el cotxe, va comprar unes vint màquines de cosir Juki i va muntar la seva fàbrica en un barri de la ciutat on la policia fa força temps que no hi patrulla.

Al començament, hi treballaven majoritàriament persones de la ciutat, gairebé tots adults. Però després van començar a arribar més i més sirians, entre ells nens, "que costaven la meitat". Nasser puja les escales, obre la porta que dona al carrer i mira les desenes de fàbriques carrer enllà. Hi ha soterranis com aquest, plens de milers de nens i nenes. L'única diferència és que ell també és refugiat, l'únic propietari siria que hi ha a la zona. Nasser fa una pipada a la cigarreta i diu que ell té quatre fills i que no té alternativa. →

EXPLOTATS. Molts nens sirians, després d'haver-se jugat la vida per fugir del seu país, un cop a Turquia han de treballar al camp, recollint ferralla o en fàbriques tèxtils per poder subsistir. Fan jornades laborals de dotze hores o més.

Alin, nedaria fins a Europa igual que van fer altres dones i nenes quan no van poder trobar aixopluc i feina aquí a Mersin. Van aconseguir un bitllet de bus i van anar fins a la costa, a Bodrum, on van pujar a un bot de goma. Després d'allò, diu Alin, no en van saber mai més res.

Alin sap que la gent s'ofega al Mediterrani. Però també sap que molts aconsegueixen arribar a l'altra banda. Alin diu que enveja els nens que ho han aconseguit perquè no han de treballar i poden anar a l'escola. Ella sempre ha somiat que seria metgessa, diu, però ara té por que s'hagi de passar tota la vida en un soterrani. Fa dos anys que no va a l'escola i el seu germà Ahmed "no té ni idea de quant fan 12 per 12".

Ara els carrers de Gaziantep i Mersin estan plens d'infants com ells dos. I cada dia passen per davant de cartells en àrab penjats als laterals dels edificis, al costat d'anuncis de Coca-cola i d'imatges d'Erdoğan. Els cartells són de l'Estat Islàmic, i prometen diners, menjar i una "família enorme" que es farà càrrec dels nens.

Alin no sap ben bé què és l'Estat Islàmic. Simplement està familiaritzada amb les imatges de combatents emmascarats que tallen el cap o cremen vives les persones. A vegades, quan torna de la fàbrica fins al lloc on dorm, veu altres nens disfressats representant execucions.

Sentir-se com una criatura

No fa gaire temps, explica Alin, va sentir Nasser i altres homes parlant sobre una bomba que havia explotat a Gaziantep, on viu Ahmed. Un cotxe carregat amb explosius s'havia encastat contra una comissaria de Policia. Hi havia hagut dos morts i 22 ferits. Es deia que el conductor era un jove siria, que encara era una criatura.

Quan Alin ho va sentir, va ser com si retornés de cop als horrors viscuts a Alep. Ahmed li va escriure per dir-li que estava bé, però la seva germana gran amb allò no en tenia prou. Va decidir anar a buscar el seu germà i cuidar-lo directament. L'endemà al matí va agafar

→ Cocodrils

A baix, al costat de les taules de cosir, hi ha col·locat un reproductor de CD i posa música àrab catorze hores al dia. Un dona de veu aguda canta sobre l'esperança i la felicitat. La música anima les criatures, diu Nasser, "fa que mantinguin el ritme". Es passeja entremig de les fileres, amb les mans darrere l'esquena com un mestre que va amunt i avall de la classe. Els nens tenen prohibit parlar entre ells. "Parlar alenteix la producció i costa diners", els crida Nasser. Només tenen una parada de quaranta minuts per dia, durant la qual beuen begudes

calentes, mengen sopa de lleties i fan les seves necessitats en un forat al ciment just a darrere d'una vella cortina, al costat de la nau.

Ara, com que és temps de dejuni pel Ramadà, diu Alin durant una d'aquestes parades, no pot menjar ni beure res durant tot el dia. S'ha ajupit entre piles de robes vermelles i negres. Només som al migdia, però ja està tan cansada que amb prou feines es pot aguantant dreta. Intenta pensar en alguna cosa bonica i diu que el que li agrada més cosir són els cocodrils. Li agraden els cocodrils perquè són animals forts. Si pogués, diu

tots els diners que tenia, 50 lires turques, i va pujar a un bus amb destinació Gaziantep.

El trajecte va durar cinc hores. Per la finestra, Alin va veure els camps de cotó d'Adana on havia treballat. També va veure la pedrera a prop de Gaziantep, on ara també treballen nens. Quan l'autobús va arribar a la seva destinació, Alin va trucar al seu germà, però Ahmed no va agafar el telèfon. Ella va assegurar-se a l'estació i va marcar el número unes vint vegades, però no va obtenir resposta. Alin ho va intentar durant hores, fins que es va fer fosc. Després va pujar a l'últim autobús que tornava a Mersin.

Durant el viatge, diu Alin, va resar amb força pel seu germà i per poder-lo tornar veure algun dia. També va pensar en la cançó dels dos nens, una cançó que havia après a l'escola, en una altra vida. Els nens de la cançó s'havien salvat i, quan la guerra s'havia acabat, havien pogut tornar a casa. Alin es va posar a pensar i va decidir que Al-là potser podia salvar dos nens, però probablement no uns quants centenars i per descomptat no pas centenars de milers. I aleshores, diu Alin, va començar a pensar que els passaria a ella i a Ahmed si no els tro-

bava mai la sort, si el seu destí no era el d'aquells dos infants de la cançó, sinó un altre, sense un final feliç.

Llavors va arribar un missatge d'Ahmed. Deia: "Hola, germana. Hem estat recollint ferralla tot el dia i tota la nit. Aviat tindrè prou diners. En tindrè prou per a tu i per a mi junts".

Al matí, l'endemà d'haver tornat de Gaziantep, Alin va anar a treballar abans de l'alba, igual que cada dia. Va baixar els quinze escalons fins al soterrani humit que feia pudor de suat. Nasser, el seu cap, la va rebre renegant enrabiada perquè el dia abans no s'havia presentat, i havien quedat moltes costures per cosir. Ella va caminar callada fins a la màquina, es va col·locar el coixí darrere l'esquena, va posar el peu al pedal i la mà dreta a la màquina. Llavors li van començar a baixar llàgrimes per les galtes. Estava avergonyida i es va tapar la cara, però no podia parar de plorar. No plorava per la mort dels seus pares. No plorava perquè el cos li fes mal. Plorava, explica Alin, perquè Nasser, un adult, l'havia renyat. S'havia sentit, per un moment, com una criatura. ●

Traducció d'Arnau Figueras

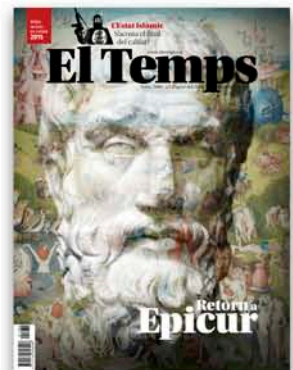
El Temps

Nova maqueta

Nous opinants

Nou format

Nou Temps

Ja al teu quiosc

Per fer-te
subscriber entra a
www.eltamps.cat
escriu-nos a
[subscripcions@
eltamps.cat](mailto:subscripcions@eltamps.cat)
o telefona al
902131025.

Us atendrem de
9.00 a 14.00 hores